

РЕШЕНИЕ

№ 553

гр. Бургас, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LXIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: ЛАЗАР К. ВАСИЛЕВ

при участието на секретаря ДИАНА СТ. СИВОВА
като разгледа докладваното от ЛАЗАР К. ВАСИЛЕВ Гражданско дело №
20232120105303 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявен от **Д. Г. Д. с ЕГН *******, срещу **„ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК *****, иск с правно основание чл. 439 от ГПК за приемане за установено в отношенията на страните, че за ответника е погасена по давност възможността за принудително изпълнение на вземанията срещу ищеца в размер на сумата от **6 554,07 евро** - главница, дължима по Договор за банков кредит от 15.12.2007г., **ведно със законната лихва за забава върху тази сума**, считано от 24.03.2010г. до окончателно погасяване на вземането, **сумата от 288,38 евро** - просрочена редовна лихва за периода от 10.12.2009г. - 15.03.2010г., **38,59 евро** - просрочена наказателна лихва за периода от 16.03.2010г. до 23.03.2010г., **сумата от 90,46 евро** - дължима лихва съгласно чл. 2 т. В и т. Г във връзка с чл. 8 от Анекс №2 от 19.10.2009г., **както и 794,40 лева - съдебни разноси**, за които суми е издаден изпълнителен лист от 17.06.2010г. по ч.гр.д.№ 2058/2010г. по описа на Бургаски районен съд в полза на **„Райфайзенбанк България“ АД**, и които вземания са прехвърлени на **„ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с договор за цесия**.

Ищецът твърди, че срещу него е било образувано и е водено изпълнително дело № 20108030400585 на ЧСИ Т. М. Същото било образувано по молба на първоначалния вискател - **„Райфайзенбанк България“ ЕАД**, въз основа на изпълнителен лист, издаден срещу ищеца на 17.06.2010г., по ч. гр.

дело №2058/2010г., по описа на РС - Бургас, 5-и състав, по силата на който Д. Г. Д. и трето, неучастващо в спора лице са осъдени да заплатят солидарно на „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД следните суми, а именно: 6 554,07 евро - главница, дължима по Договор за банков кредит от 15.12.2007г., ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от 24.03.20Юг. до окончателно погасяване на вземането, сумата от 288,38 евро - просрочена редовна лихва за периода от 10.12.2009г. - 15.03.2010г., 38,59 евро - просрочена наказателна лихва за периода от 16.03.2010г. до 23.03.2010г., сумата от 90,46 евро - дължима лихва съгласно чл. 2 т. В и т. Г във връзка с чл. 8 от Анекс №2 от 19.10.2009г., както и 794,40 лева - съдебни разноски.

Твърди се, че на 10.10.2017г. пред ЧСИ Т. М. и по горепосоченото изпълнително дело постъпва молба от „ЕОС Матрикс“ ЕООД, с която дружеството представило договор за прехвърляне на вземания, сключен между него и „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД, и поискало да бъде конституирано като вискател по процесното изпълнително дело.

Ищецът намира, че вземането се явява погасено по давност, поради което не може да бъде предмет на принудително изпълнение. В тази връзка сочи, че след образуване на изпълнителното дело са извършвани действия с цел проучване имущественото състояние на длъжника, като е направена справка от Национална база данни „Население”, както и справка за налични трудови правоотношения, по които длъжникът полага труд. Извършена е справка в Агенция по вписвания за придобити от длъжника недвижими имоти. Всички тези действия обаче не съставляват същински изпълнителни действия, а само обезпечават успешното провеждане на изпълнението. Ищецът сочи, че поканата за доброволно изпълнение също е действие, обезпечаващо законосъобразното провеждане на изпълнението, а не изпълнително действие. Липсата на надлежно връчена покана за доброволно изпълнение опорочава изпълнението, но сама по себе си поканата не съставлява същинско изпълнително действие. Твърди, че последното валидно изпълнително действие, годно да прекъсне течащата погасителна давност, е предприето на 25.06.2010г., като след тази дата, в период от 25.06.2010г. до 25.06.2012г. не са извършвани изпълнителни действия, годни да прекъснат започналата да тече погасителна давност. И тъй като в течение на двегодишен период не са извършвани никакви валидни изпълнителни действия, то на 25.06.2012г., на основание чл. 433, ал. 1 т. 8 от ГПК, изпълнителното дело се явява прекратено по силата на закона. Излага подробни съображения относно всички следващи действия в изпълнителния процес, като намира, че никое от тях не е могло да прекъсне давността на вземането, поради което и същото е погасено, считано от 25.06.2017г.

Ищецът сочи още, че на 21.07.2023г. е отправил писмено искане до ответното дружество процесното вземане да бъде отписано като погасено по давност от информационните масиви на „ЕОС Матрикс“ ЕООД и да бъде заличено от Централния кредитен регистър. Искането било изпратено до „ЕОС Матрикс“ ЕООД с писмо с обратна разписка чрез „Български пощи“ ЕАД, като съгласно известието за доставяне, писмото е получено на

24.07.2022г. Отговорът на кредитора гласял, че не са налице основания за отписване като погасено по давност на процесното вземане и същото няма да бъде заличено от Централния кредитен регистър на БНБ. Твърди още, че ответникът го приканил към сключване на споразумение за доброволно погасяване на вземането.

Въз основа на всички изложено по-горе, ищецът е предявил исковата си претенция като моли същата да бъде уважено и да бъде осъдено ответното дружество да му заплати сторените разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който сочи, че предявената искова претенция е недопустима, поради липса на правен интерес за ищеца. Развива подробни съображения в тази насока. Не оспорва твърденията на ищеца за образувано срещу него от „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД изпълнително производство, както и не оспорва прекратяване на делото на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Ответникът не оспорва и твърдението на ищеца, че към датата на подаване на иска е изтекла петгодишната погасителна давност, по силата на която е погасено правото на принудително събиране на процесното вземане.

Сочи, че предвид липсата на изпълнителни действия спрямо ищеца и невъзможността дружеството да ползва осъдителния титул, посочен в исковата молба, погасена по давност е възможността за принудително събиране на вземането, а не самото вземане. Твърди, че ответното дружество не е предприело каквито и да било действия, с които да засегне правната или материалната сфера на ищеца. Соци, че липсва спор относно фактическата обстановка, изложена в исковата молба.

Относно изложеното от ищеца, че дружеството е подало информация за него към Централния кредитен регистър сочи, че По силата на правоприемството, за ответника като кредитна институция е възникнало и задължението да подава информация за вземането в Централния кредитен регистър по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Наредба № 22 от 16.07.2009 г. за Централния кредитен регистър, без да е необходимо съгласието на длъжника или съществуването на допълнително правоотношение между него и длъжника. Текстът задължава всички кредитни институции, титуляри на вземания по договор за кредит, да подават информация за състоянието на кредита в Централния кредитен регистър за периода до датата на окончателното му погасяване. Информацията, която регистърът съдържа съгласно чл. 19, ал. 2 от Наредбата, касае кредитната задлъжнялост на клиентите, включваща данни както за текущото състояние на кредитите, така и за просрочията по активни и по погасени кредити. Активен по смисъла на посочената разпоредба е кредитът, вземанията по които не са изцяло погасени, като кредитът остава активен до окончателното му погасяване (чл. 10, ал. 1). Погасяване на кредита поначало е налице при осъществяване на някои от предвидените в ЗЗД погасителни способи - плащане, прихващане, опрощаване, новиране, сливане и пр. Фактът на изтичане на погасителната давност сам по себе си няма за последица автоматично погасяване на кредита.

Ответникът отправя покана към ищеца да получи от ответното

дружество оригиналният екземпляр на изпълнителния титул, а именно ИЛ на РС Бургас или да посочи адрес, на който да му бъде изпратен чрез куриер, като обръща внимание, че към момента ищецът не е направил искане за връщане на изпълнителния титул.

При така изложеното от ответника, последният моли производството да бъде прекратено, а ако бъде разгледано по същество, то в негова тежест да не се възлагат сторените от ищеца разноски. В условията на евентуалност моли разноски да бъдат присъдени в минимален размер.

В открито съдебно заседание ищецът не се явява и не се представлява. В изрична молба, депозирана преди датата на съдебното заседание, процесуалният му представител е посочил, че поддържа иска така, както е предявен и моли за неговото уважаване. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ответното дружество, редовно призовано, не се представлява.

След като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С окончателния доклад по делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните, че срещу ищеца е било образувано заповедно производство по реда на чл. 418, ал.1 от ГПК, като за процесните суми е издаден изпълнителен лист от 17.06.2010г. по ч.гр.д.№ 2058/2010г. по описа на Бургаски районен съд; че срещу ищеца е било образувано изпълнително дело № 20108030400585 на ЧСИ Т. М.; **че към датата на подаване на исковата молба е настъпила погасителна давност за процесните вземания.**

Предявеният иск намира правното си основание в разпоредбата на чл. 439, ал. 1 от ГПК.

Съгласно същата длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, т.е. чрез иск длъжникът оспорва вземането и материалната незаконосъобразност на изпълнението. Според чл. 439, ал. 2 от ГПК искът на длъжника може да се основава само на непреклюдирани от силата на пресъдено нещо факти и обстоятелства, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

С иска по чл. 439 от ГПК не се оспорва процесуалната законосъобразност на изпълнителното производство, за да е поставен същият в зависимост от висящността на изпълнителния процес. Това следва и от граматичното тълкуване на разпоредбата, намираща се в раздел II на Глава 39 от ГПК, и озаглавена „оспорване на вземането“, т.е. не се оспорва самото изпълнително производство като такова, а неговата материална

законосъобразност - изпълнителното основание, в което ищецът твърди да е настъпила промяна. Налице е съществено различие между института на погасителната давност и перемирането на изпълнителното производство.

По тази причина прекратяването или не на изпълнителното дело на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК не погасява вземането, поради което ищецът има правен интерес да установи със сила на пресъдено нещо, че давностният срок за вземането по изпълнителния лист е изтекъл, поради което предявеният иск е допустим за разглеждане, а въведеното с отговора на исковата молба и поддържано в съдебно заседание възражение за липса на правен интерес у ищеца не е основателно. Съдът изцяло споделя разрешенията, дадени в определение № 513/24.11.2016 г. по ч. т. д. № 1660/2016 г. по описа на ВКС, I т. о. и в определение № 410/20.09.2018 г. по ч. гр. д. № 3172/2018 г. по описа на ВКС, IV гр. о., съгласно които предявяването на установителен иск за погасяването на вземане, за което е издаден изпълнителен лист, е допустимо, независимо дали за събирането на това вземане има висящо изпълнително производство. Правната сфера на ищеца се явява накърнена и само въз основа на съществуващия в полза на кредитора (бивш взыскател) изпълнителен титул, който материализира вземане, отричането на което, въз основа на факти, настъпили след приключване на производството, в което е издадено изпълнителното основание, ищецът има интерес да установи. Достатъчен е безспорният интерес на ищеца от осуетяване възможността за инициране на ново изпълнително производство. Не без значение е и обстоятелството, че субективното право на лице да се позове на изтекла погасителна давност може да бъде реализирано единствено в съдебно производство.

За успешното провеждане на предявения иск с правно основание чл. 439 от ГПК, в тежест на ищеца е да установи наличието на предпоставките за прилагане на института на погасителната давност - датата на настъпване на изискуемостта на задълженията и изтичане на законоустановения давностен срок. В тежест на ответника е да установи предприети спрямо ищеца валидни изпълнителни действия по принудително събиране на вземането по изпълнителния титул.

Доколкото в настоящото производство ответникът изрично е посочил, че не спори, че към датата на подаване на исковата молба изпълнителното дело е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, както и че е настъпила погасителна давност за процесните вземания, то и така предявеният иск следва да бъде приет за основателен и като такъв следва да бъде уважен изцяло.

Спорен остава единствено въпросът дали ответното дружество е дало повод за завеждане на иска или не, респективно следва ли ответникът да бъде осъден да заплати сторените от ищеца разноски в процеса.

Нормата на чл. 78, ал. 2 от ГПК предвижда, че ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца.

На първо място в настоящия случай не е налице изрично и недвусмислено изразено становище на ответника, че признава така предявения иск. Напротив, с отговора на исковата молба ответното дружество е посочило, че намира иска за недопустим, а едва в условията на евентуалност признава иска и обстоятелството, че не е налице правото на принудително изпълнение досежно процесните суми. Предвид това съдът счита, че нормата на чл. 78, ал. 2 от ГПК не може да намери приложение.

В допълнение следва да се има предвид, че от представените с исковата молба доказателства се установява, че ищецът е депозирал заявление при ответника „ЕОС Матрикс“ ЕООД, с което е поискал дружеството да заличи вземанията си към него в информационните си масиви и в Централния кредитен регистър, тъй като същите са погасени по давност. От своя страна „ЕОС Матрикс“ ЕООД е изпратило писмен отговор до ищеца, в който му е посочило, че за дружеството е налице задължение да предоставя информация към Централен кредитен регистър за всички свои клиенти, до окончателното погасяване на задълженията, без значение дали са настъпили последиците на погасителната давност. Посочено е още, че институтът на погасителната давност преклудира единствено правото на принудително удовлетворяване на кредитора, но не се отразява на действителността на дължимостта на задължението, което остава естествено такова. Предвид това ответникът е отказал заличаване на задълженията на ищеца, като е поканил последния да се свърже със служители на дружеството с цел сключване на споразумение за погасяване на задълженията.

Предвид така изложеното писмено становище на ответника до ищеца съдът намира, че „ЕОС Матрикс“ ЕООД недвусмислено и категорично е дало повод за завеждане на делото, отказвайки да заличи вземанията си към ищеца и приканвайки го да сключи споразумение за доброволното уреждане на отношенията между страните. С тези си действия ответникът недвусмислено е дал да се разбере, че счита вземанията към ищеца за дължими и търси погасяването им чрез плащане.

Съдът не намира за достатъчен повод ответникът да не бъде осъден да заплати сторените от ищеца разноски и поканата, отправена с отговора на исковата молба до ищеца, да получи оригинал на изпълнителния лист. За да не е налице повод за завеждане на делото ответникът е следвало да отправи тази си покана с отговора, който е изпратил до Д. Д. на искането му за заличаване на вземането, а не едва в исковото производство.

В заключение съдът намира, че не са налице предпоставките, въз основа на които ответното дружество да не бъде осъдено да заплати сторените от ищеца разноски.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, с оглед изхода на делото и предвид

направеното искане, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените в настоящото производство разноски. Както с исковата молба, така и в молба от 21.02.2024г. процесуалният представител на ищеца е посочил, че предоставената правна помощ е безплатна по реда на чл. 38 от Закон за адвокатурата, поради което е поискал в негова полза да бъде присъдено възнаграждение в размер на 1698,65 лв., съобразно Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Въпреки това по делото е представен Договор за правни услуги, сключен между Д. Г. Д. и адвокат В. Н. от САК (л.16), от който е видно, че за водене на исково производство по оспорване на процесните вземания, ищецът е заплатил сумата от 1 500 лв., представляваща възнаграждение за адвоката. Предвид това съдът намира, че в полза на ищеца следва да бъде присъдена именно сумата от 1 500 лв. за адвокатско възнаграждение.

Тъй като ищецът е освободен от заплащане на такси и разноски по делото с Определение от 25.09.2023г., то на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да заплати всички дължащи се такси и разноски, като съответните суми се присъждат в полза на съда. Поради това ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на съдебната власт и по сметка на съда държавна такса в размер на 575,55 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията на страните, че за „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ****, е погасена по давност възможността за принудително изпълнение на вземанията срещу ищеца Д. Г. Д. с ЕГН *****, с адрес гр. ****, в размер на сумата от **6 554,07 евро** - главница, дължима по Договор за банков кредит от 15.12.2007г., **ведно със законната лихва за забава върху тази сума**, считано от 24.03.2010г. до окончателно погасяване на вземането, **сумата от 288,38 евро** - просрочена редовна лихва за периода от 10.12.2009г. - 15.03.2010г., **38,59 евро** - просрочена наказателна лихва за периода от 16.03.2010г. до 23.03.2010г., **сумата от 90,46 евро** - дължима лихва съгласно чл. 2 т. В и т. Г във връзка с чл. 8 от Анекс №2 от 19.10.2009г., **както и 794,40 лева - съдебни разноски**, за които суми е издаден изпълнителен лист от 17.06.2010г. по ч.гр.д.№ 2058/2010г. по описа на Бургаски районен съд в полза на „Райфайзенбанк България“ АД, и които вземания са прехвърлени на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с договор за цесия, на основание чл. 439 от ГПК.

ОСЪЖДА „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. ****, да заплати на Д. Г. Д. с ЕГН *****, с адрес гр. ****, сумата от **1 500 лв. (хиляда и петстотин лева)**, представляваща

сторените разноси за адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр.****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт , по сметка на Районен съд - Бургас, държавна такса в размер на 575,55 лв. (петстотин седемдесет и пет лева и петдесет и пет стотинки), на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____